

Sanch Nova

REVISTA CATALANA MONTANYENCA

SANTORAL.

Avuy 7 de Juliol.—La Preciosíssima Sanch de N. Sr. J. C., Sts. Fermí y Odó bb.

Dill. 8.—Sta. Isabel vda., reyna de Portugal.

Dim. 9.—S. Zenon y comps. mrs. y Sta. Anatolia vg. mr.

Dimec. 10.—S. Cristófol mr., los set germans mrs. y Sta. Amalia.

Dij. 11.—S. Pío I p. mr. y S. Abundio pbre. mr.

Div. 12.—S. Joan Gualbert ab. y Sts. Felix y Nabor mrs.

Dis. 13.—S. Anaclet p. mr. y Sta. Mirope mr.

—=—

QUARANTA HORES.—Continuan en la iglesia de Ntra. Sra. del Carme.—La exposició de S. D. M. comensará á les 7.

MERCAT D' OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	18'00	Ptas.
Mastay.	17'00	«
Blat de moro	14'50	«
Fajol.	13'00	«
Mill.	15'50	«
Panís.	15'00	«
Mongetes.	26'00	«
Fabes.	16'00	«
Besses.	20'00	«
Llubins.	12'00	«
Patates (carga).	15'00	«
Ous (dotzena).	00'80	«

Núm. 54

1ER PIS

per llogar ab horta y aygua propi per una familia numerosa situat al Pla-de-Llachs, donaràn rahó en la terra de D. Jaume Pons, ò en la impremta d' aquest Setmanari.

SURT ELS DIUMENGES
REVISTA CATALANA MONTANYENCA

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un any. 5'00 Pessetes.
Semestre.... .. 2'50 «

Pago adelantat.

COSES DEL DÍA.

Ab motiu del Jubileu concedit per la Santedat de Lleó XIII s' ha posat en clar que l' absolutisme jacobi fill de la revolució francesa, no es pas ben mort á Espanya com no ho es tampoch á Fransa son bressol. A Fransa l' sosté l' odi sectari ajudat pel judaisme imperant en les elevades esferes y pel socialisme que va pujant amparat, segons diu algún periódich, per les grans caixes, per més que aixó sembli impossible. A Espanya s' aguanta pel servil esperit d' imitació en uns y en altres per despotisme ingénit de rassa, per influencies d' un semitisme pobre (á diferencia del francés que 's semitisme rich) hereditari per la sanch, que incapacita á alguns individus pera la comprensió del termes de la verdadera llibertat.

Ab tot s' ha pogut compendre que l' acció estava reduhida als grans centres hont hi juga la política y encara limitada á certs estaments galvanisats, no *electrisats* per en Galdós qu' ha resultat ser el ganxo manejat

per altres mans pera remanar el piló de les escombreries del trenta cinch.

Pero sobre tot ens ha servit de gran consol l' observar la gran mudansa que 'n aquests darrers anys s' ha operat á Catalunya abants prou bullanguera y ara donant proves d' un bon sentit qu' ha deixat admirats als blanch y negres de per allá. No es que 'ns fem l' il·lusió de creure que les creencies religioeses hagin reverdit en certs indrets que de temps hi son amortuhides, però lo que si creyém perquè ho palpém, es que predomina un bon sentit de respecte á la llibertat agena y de mútua tolerancia que es la basa de la verdadera cultura moderna tant carateristica dels pobles delnort. Les professons del Jubiléu s' han celebrat per tot Catalunya sense incidents de mal género y fins en la populosa Barcelona, la primera capital d' Espanya s' han celebrat sense protestes de cap mena ja que no pot calificarse de tal l' algarada que diumenge passat promogué un grupo, després d' acabada ja la professó, tant escás en número y de tant poca concistencia que segons contan els periódichs al ficarse

à Bethèm, bastaren un senyor à cops de cadira y un *Sanxes* à cops de sabre pera escombralsen.

Ja temps enrera en aquesta mateixa secció y al parlar d'quell meeting anticlerical que tingué per final l'embestida als jesuhites, ferem notar la circumstancia de que tots els oradors eran ó parlaren en castellà y's va confirmant cada dia que'l poch moviment jacobí socialista y llibertari de Catalunya, es capitanejat per certs elements que venen de part d'allà del Ebro.

A. C.

Conferencies intimes donades per la Secció de Lletres del Institut Olotí. Quarta Conferencia, per don Ferrán Bassols; tema: «Propietat del Estat.»

(Continuació).

Jurisconsults y economistes de totes les escoles no están conformes en qui té de tenir la propietat de les mines. Uns com Dumoyer diuen que'l amo de la superfície sigui considerat duenyo no solsament del espay superficial y del espesor de la crosta de terra qu'ocupa y explotar, sinó de tot l'espay que pugui profundisar fins al centre de la terra y ademés del superior fins l'altura indefinida en direcció de la volta celeste, fundantse en lo difícil que's senyalar el *sol* y *sub-sol* y en la restricció que'l duenyo sofreix si se'l priva d'explotar la riquesa que dintre del seu terrenó hi ha. Altres com Turgot y'l Sr. Pieras Hurtado, consideran les mines com *res nullius* y per lo tant perte-

neixentes al primer ocupant y finalment altres com Carles Compte y'l alemany Ran, volen que siguin compreses en el domini eminent del Estat, puig que el territori sobre el qual una nació s'anat desenrotllant, constituïx una verdadera propietat nacional; si tot lo que no passa à domini particular per medi del treball queda de domini publich, es natural que 'ls minerals subterranis continúhin formant part del domini del Estat y que la nació pot explotar tals riqueses. Sense deixar de veure les dificultats que compren el problema de la propietat de les mines, ens incliném à creure que's preferible siguin del Estat, com à menos perillosa.

En la major part de les nacions s'ha reservat la propietat de les mines el Estat, sens perjudici de fer concecions à miners particulars, als quals unes vegades s'els imposan condicions de policia minera y altres tècniques d'explotació. A Atenas sols l'Estat era propietari de les mines; però en comtes d'explotarles directament, concedia l'explotació à un establiment enfiteutich à perpetuïtat, mediant una suma com à preu y un cens de $\frac{1}{24}$ del producte brut. A Roma, segons Dureau de la Mall' el dret de regalia sols era per les mines d'or y plata. En temps dels emperadors varen passar à ser propietat del *fisch*. Els pobles d'Europa, després de l'invasió de les rasses del Nort, consignan en els seus codichs la reserva al Estat de les mines, tant descubertes com pera descobrir. En Alemanya, Fransa y Espanya els monarques s'han retingut el domini de les mines. Inglaterra es l'única excepció.

Vista ja l'idea que tenim formada respecte 'ls *monts* y *mines* encara que lleugerament, respecte la propietat del Estat ó sia si convé ó no que l'

Estat posehexi, passarem à parlar breument dels ferrocarrils, ports y fars.

Els camins de ferro tenen molta relació ab els camins ordinaris (respecte la propietat del Estat). La construcció y conservació dels camins ordinaris es convenient que corri à càrrech del Estat y no de 'ls particulars, encare que pensin lo contrari alguns economistes, puig aquets construhiran camins, carreteres etc. en tots els punts que per la seva industria y comers, els hi convingui, deixant de ferho en comarques en que 'ls seus negocis no tinguessin aplicació ó renda. L' Estat à més de tenir en compte lo anterior, té que procurar que serveixin pera quicom més; com per exemple la defensa de territori, ja que l' Administració central ha d' estar ab relació constant, ab els municipi y regions; sembrant una atapahida xarxa que abrassi tot el territori estant tots els accessoris de tal manera units que la rapidesa y regularitat dependeix de la perfecció y abundancia de 'ls camins. Sense voler dir ab tot l' anterior que l' Estat hagi de debilitar el poderós motor del interés individual, al contrari, sens perjudici de construhir les vies ordinaris que cregui necessaries, convé que no talli les ales (com vulgarment se diu) à les iniciatives particulars ó à les associacions de propietaris, municipis y regions posant sols les limitacions més absoluament indispensables per la seguretat del Estat.

Sentades les anteriors apuntacions passém à examinar, com ja he indicat, les consideracions sobre 'ls ferrocarrils que tenen molta semblansa ab els camins ordinaris pera la defensa de territori, pera la bona governació del país y molt profit pera 'l comers é industria; però entre aquellas hi ha

unadiferencia deguda à la possibilitat y conveniencia de que sigui l' Estat el que 'ls construhexi y conservi, y es que 'ls camins ordinaris una vegada construhits, ab poca cosa se conservan en bon estat, no aixís els camins de ferro per l' impossibilitat de separar el material fics del movil. D' aixó sen deduheix que reconeguent moltes nacions lo ràpit y poderós del element de la locomoció com instrument de govern, no han dubtat gens en construhirlo per comte del Estat, fent que res s' oposi als usos governatius, económichs y militars. Tres sistemes se segueixen en Europa: 1.er Sistema inglés; 2.ⁿ El de Bèlgica y Alemanya y 3.er El Epanyol. El 1.er abandona per complert la construcció y conservació al interés particular; el 2.ⁿ se reserva l' Estat la construcció y conservació de tots els camins de ferro d' interés general y 'l 3.er l' Estat auxilia ó subvenciona sa construcció per companyies particulars à les quals concedeix facultat d' explotació per 99 anys, passats els quals queda del Estat però se reserva la preferencia del servey públich en tots els cassos que l' Estat ho cregui convenient. Italia y Fransa segueixen un sistema mixto; Italia imita ara à Alemanya; Fransa la xarxa que à compte seu té en explotació no passa de 2.500 K. No podém menys qu' indicar nostra preferencia per el sistema seguit en Espanya. Inglaterra per les seves circumstancies especials de comers y per sa posició geogràfica insular, que té assegurada sa independencia ab la fortificació de les seves costes y possehir una marina formidable y ademés ab la confiansa que 'ls inglesos poden tenir en la seva iniciativa individual, se comptent entregui la construcció y conservació als particulars. En quant al sistema d' absorció

de Bèlgica per l' Estat, no podem aplaudir-lo, per més que si 'l prefereig es degut en part á que 'ls seus estadistes han buscat en la major suma de facilitats el major grau possible de baratura en els transports; á més que se sosté mediant un mecanisme administratiu, model en Europa.

(Acabará.)

Per tractarse de nostre eminent compatrici y amic en Miquel Blay, traduhim una carta que D. Artur Vinarvell ha escrit desde Paris á *El Liberal* y que ha publicat un diari de Girona.

«Y harribém ara al escultor catalá per excelencia. J' endevina vosté que m' referexo al genial artista Miquel Blay, de quin tantes vegades havém parlat vosté y jó, y á qui va tenir de conèixer vosté á Madrid, á últims de 1899, quant el jove y ja eminent estatuari va estar per primera vegada á la coronada vila. Blay se troba ara á les bores del Bidasoa, hont está treballant fa quatre mesos en un monument que li ha sigut encarregat per la municipalitat de Portugaleta en honor d' un eminent patrici d' aquella industriosa regió (Chavarri, crech). Pero aquí te oberta casa y taller, y com sab vosté, que coneix d' éll tots els seus pels y senyals, no estranyi que m' estengi parlant de l' insigne escultor, que tan honra á Catalunya, y es já una gloria d' Espanya.

Jo no sé si y haurá indiscreció en que diga qu' he vist naixer en Blay en el mon del art, y casi podria hasta afegir qu' he sigut un dels que més l' han alentat, quant al venir á en 1891 pensionat per la Diputació de

la seva provincia (la de Girona, que també es la meva), anava tantejant y duptant de les seves propies forces, per més qu' en si portava el saegll característich dels escullits, sens qu' éll mateix encertés endevinarho ab la seva primitiva temensa y en la seva casi salvatge modestia. Luego, al veurer la preferencia que sentia per éll son mestre l' insigne Chapu, ba comensar á sentirse equilibrat y já ab alas suficientes pera volar, se posá sens reparo—després d' haber passat tres anys á Paris y dos á Roma, sempre pensionat per la seva provincia—al costat dels mellors artistes espanyols y al cap dels escultors de Catalunya. Havia comensat sis anys avans á Olot, sa vila natal, modelant imátges santas pera les iglesies, y 'n aquest curt espay de temps, treballant ab fé y sens soroll, estudian molt y aixamplant sos horisous d' una manera prodigiosa arribant á un triomf com pochs sen veuhen en Espanya ab igualtat de condicions.

¿Recorda vosté, amic Carrillo, el soroll que 's mogué á Madrid fá set ó vuyt anys, quant el jurat d' aquella exposició nacional doná á n' en Blay la medalla d' or per el seu preciosíssim grupo *Frets*? ¿Qui es en Blay? Aquesta era la pregunta que tot el mon se feya á Madrid en aquell temps. La veritat es qu' aquell grupo escultórich de n' Blay deixá als crítichs madrilenys espatarrats. Aquella factura era distinta de la que havian vist fins allevors. Aquell vell y aquella nena qu' están tremolant de fret. Aquelles carns, aquelles musculatures, aquelles expressions enconjides per el fret y cridant en quietut les tristeses d' un hivern sens llar y desapiadat, es, en realitat de lo més viu y de lo més humanament hermós qu' ha surtit de mans d' ar-

tista. *Els primers Frets* fou la més brillant victòria de Blay, per lo mateix que per ser la primera, hont ningú el coneixia, va tenir que ser la més costosa.

El talent de'n Blay es dels que s'imposa à despit de mesquines rivalitats. A sa primera medalla d' or à Madrid, següeren luego altres y altres triomfs, fins arribar à la Exposició Universal de Paris, hont junt ab en Benlliure, li fou otorgat el Gran Premi de la secció espanyola. Aquest triomf fou merescudíssim. Preguntihlo vosté à tots els escultors de Paris, lo mateix à espanyols que francesos y tots sens una sola excepció, li dirán que 'n Blay es avuy el qui millor personifica l' art escultòrich à Espanya. No voldria ofendre à ningú fent comparacions; pero la veritat es qu' en Blay te una manera especial que 'l distingeix de tots els demés artistes que gossan de renom en nostre pais. En ses concepcions batega constantment una idea, un *quid divinum* que no sempre veyém en altres escultors que 'l aventatjan en anys de exercisi, pero no en talent. ¿Coneig vosté de'n Blay els seus grups *Hacia el ideal, Mujer y Flores*, y 'l inspiradíssim busto *Melancolia*, exposat en el *salón* d' aquest any? ¿No es veritat, estimat Carrillo, que qui ha modelat aquells cossos, y cisellat aquells colls y à donat matisos à n' aquells plechs y n' aquelles flors y fet plorar à aquells ulls imágte vivent de la tristesa, es un artista genial qual superioritat s' imposa y que promet encara moltes obres glorioses pera la seva Patria?

SECCIÓ COMARCAL.

BANYOLAS.

3 de Juliol.

El 25 del passat Juny se celebraren en la Parroquial de Sta. Maria, els funerals del que 'n vida fou nostre compatrici y volgut amich D. Benet Perpinyà. Dits funerals estigueren concorregudíssims ateses les moltes simpaties que té en aquesta vila la familia Perpinyà.

Que deu dongui à dita familia una cristiana resignació à fi de que puguin pregar per la seva ànima.

Nostre benvolgut amich y company de causa D. Esteve Boschmonar, comensa à sortir à dar algún petit paseig trobantse un poch més aliviat de sa llarga malaltia.

Dias enrera tinguérem el gust de saludar y estrenyer la mà à D. Eudal Quintana de Barcelona, (regionalista dels vells) y també à nostre compatrici y bon amich el P. Escolapi D. Antón Perpinyà, el que vingué pels funerals de son germà D. Benet (q. a. C. s.)

Cada dia van vinguent banyistes dels que cada any ens acostuman à visitar per disfrutar de nostres riques aygues sulfuroses.

A tots els doném la benvinguda desde aquestes columnes y que 'ls sia agradable sa estada entre nosaltres.

El passat diluns el reputat concertista D. Artur Marcel donà en la societat «Fomento» una sessió musical (intima) estigué molt aplaudit haventhi una distingida concurrencia.

Els programes invitacions estavan redactats en *dialecte catalán* com derian aquells de ponent.

L' últim mercat estigué bastant concorregut.

El temps el tenim molt poch segur cada dia plou.

El corresponsal.

BESALÚ.

4 de Juliol.

Ab carácter purament catalá se celebrá dimàrs passat la típica festa de Sta. Elitsabet, ab la costum d' altres anys.

A les 7 del mati, les campanes del monastir de S. Pere y de S. Vicens anunciaren la celebració del solemne Ofici. A cabat de can-

tar el Credo, el vicari de aquesta parròquia Mossen Joseph Roura ens feu un excelent sermó, que á més de ser dedicat á la Mare de Deu, fou del tot patriòtic. Després de manifestarnos lo molt emocionat qu' estava al veurer la gran devoció que 's conservaba á la Mare de Deu per celebrarse tan lluida feste en aytal diada, com desde quatre cents anys venia celebrantse, felicitá al poble de Besalú, per guardar tan memorables costúms.

Feu una resenya de la gran devoció que Catalunya tenia á Maria, demostrantho ab una gran munio de datos històrichs, citán els noms de nostres antepasats, com eran en Jofre lo Pilos els Fivaller y Roger de Lluria y altres que tan feren pera glorificar son santíssim nom.

Y exclamava que se ha fet d'aquell temps en que fins el peixos de la mar s' en orgullien de portar les quatre barres catalanes, y que ara haguem de veure y contemplar que molts fills de Catalunya, renegán de la seva pàtria y fins se donan de menos de parlar en llengua catalana!

Acabá dient que si els anomenats personatjes, defensors célebres de Catalunya, fos posible que tornessin de ses tombes, y veyen com está nostra pàtria comparantla ab lo qu' era quant ells l' havian deixada, quedarian pasmats de veure el jou gros ab que se la oprimeix y endogala y acabá per demanar á la Mare de Deu que fes la gracia de que Catalunya, tornés á ocupar el lloch que tenia avans, fentla forta, lliure y gloriosa.

Dit sermó deixá á la concurrència tan conmoguda com satisfeta, y siguent en gran manera comentat per aquells que veuhent ab rabia prosperár la causa de Catalunya.

L' altar estava ricament adornat é illuminat, no poguent menos que felicitar als pabordres y pabordesses per sa bona disposicio.

Les sardanes de la tarda aixis com també las de la nit, foren regularment concurregudes.

Pera més lluhiment de la festa se colocá en el companar de la hermita de Recolta la bandera catalana d' aquesta Agrupació, la que ab son brill patriòtic tastorná l' enteniment á les Autoritats d' aquesta vila, que de totes maneres volian que fos treta del lloch que ocupaba á lo qu' oposaren 'ls pabordres y els que veyam ab gust voleyar la ensenya de nostra pàtria catalana.

El corresponsal.

NOTICIES.

La vetllada celebrada á l' «Instituto» diumenge darrer fou tant concorreguda que foren molts els socis que no trobanthi lloch degueren retirar-se. La concurrència era verdaderament escullida y tothom convenia en que el cambi de local s' imposa d' una manera absoluta.

Per no incorrer en repeticions, ne esmentarém la manera ditingida ab que com de costum la secció de música interpretá sos números. La secció d' homes del Orfeó estigué ajustadíssim en l' interpretació de les pessas *Si á Deu plau* de Mendelshon y *Cansó del emigrant* de Vives quals notes dolces y melangioces interessaren vivament al auditori. La senyoreta Pilar Rossell encare qu' un poch emocionada y no en complerta possessió de ses facultats bucals, interpretá molt bé l' hermosa cansó *La gondola nera*. També la senyoreta Trinitat Tarradas á quatre mans ab D. Narcís Corriols executá primorosa y delicadament bailables de la ópera *Gioconda* y 'l jove D. Esteve Sala, recitá perfectament el poema titulat *Els Sardinalers*.

En la segona part s' esperava ab afició *La Verge bressant* de Cèssar Franck, executada per la secció de senyoretas. No quedaren follides les esperansas donchs alló fou una fita grana d' execució quedant tothom sorprés y complascut encemps demanant la repetició. Les magestuoses notes del *Tantum ergo* de Winter executat per les seccions d' homes y senyoretas cloguén dignament la festa.

Per la secretaria del Col·legi de PP. Escolapios se 'ns ha passat una nota comunicantnos que, resolt favorablement el conflicte esdevingut ab el

professor de gimnasia del Institut de Girona, pogueren examinar-se els alumnes que aspiraven al grau de Batxiller, sent aprovats tots y merescuent la qualificació de *sobresaliente* en els dos exercicis el jove D. Esteve Puig y Trasti, qualificació que no s'havia donat encare á cap dels alumnes examinats á Girona aquest any.

En dit Col·legi s'han celebrat ja 'ls exámens de 1.ª ensenyansa ab molt nuhiment y 'ls premis, contra la costum seguida fins ara, no se repartirán fins al Septembre ab motiu de l'inauguració del espayós y magnífich saló d' Actes que s'está construint.

També se 'ns prega de posar en neixement del públich y ho tem ab molt de gust, que les classes de 1.ª ensenyansa quedan obertes per tot l'istiu que 's donarán classes de preparació de 2.ª ensenyansa.

La Junta del «Institut Oloti» en cumpliment de lo previngut en els Estatuts, circulá el més passat entre 'ls socis una fulla invitantlos á inscriures cada hú en la secció que tingués per convenient lo cual doná el següent resultat:

Socis inscrits en la Secció de Belles Arts: 49.

Socis inscrits en la Secció de Música: 24.

Socis inscrits en la Secció de Ciencies y Lletres: 50.

Socis inscrits en la Secció de Industries: 49.

Socis inscrits en la Secció de Agricultura: 26.

Rehunides succesivament aquestes seccions, elegiren per votació els individus que dehuen compondre les respectives Juntas y després aquets individus procediren á repartirse entre si 'ls diferents càrrechs obtenintse 'l següent resultat:

Secció de Belles Arts: D. Joseph Berga y Boix President; D. Menció Domenge, Vis-president; D. Esteve Masllorens, Tesorér; D. Joseph Berga y Boada y D. Francesch Istorch, Vocals; y D. Celesti Devesa, Secretari. Delegats pera la directiva, don Marián Vayreda y D. Pío Freixa.

Secció de Música: D. Ignaci Rubió, President; D. Agustí Moliner Tresorér; D. Pere Casanova, Vocal; don Marián Pujadas, Bibliotecari; y don Joan Casanova, Secretari. Delegats pera la directiva, D. Narcís Corriols y D. Joaquim Llitjós.

Secció de Ciencies y Lletres, don Marián Bassols y Prim, President; D. Pere Llosas y Badia, Administrador tresorér; D. Joan Danés y Colldecarrera y D. Joan Comes y Cerqueda, Vocals; y delegats per la directiva, D. Joseph Gassiot y Magret, Bibliotecari; y D. Esteve Cardelús y Carre-ra, Secreari.

Secció d' Industries y Comers, don Manel Masllorens, President; D. Sebastiá Sans, Vis-president, D. Joan Plana, Tresorer; D. Jaume Pons y don Joseph J. Sacrest, Vocals; y D. Ferrán Bassols, Secretari. Delegats pera la directiva D. Joseph Artigas y D. Eliseo Sala.

Secció d' Agricultura, Sr. Marqués de Vallgornera, President; don Carles Soler, Tresorér; D. Lluís Mir y D. Joaquim Esquena, Vocals; y delegats pera la directiva, y D. Joseph Lacót, Secretari.

Per fi divendres al vespre foreu convocats per la Junta organitzadora els individus elegits per les seccions pera constituhir la definitiva y després de llegir alguns articles dels estatuts pertinents al cas, se procedi á la votació dels càrrechs de la nova junta quedant elegits en la següent forma:

D. Joan Danés, President; D. Marián Vayreda, Vis-president; D. Pio Freixa, Tresorer; D. Narcís Corriols, D. Joan Comes y Cerqueda, D. Joseph Artigas, D. Eliseo Sala, D. Lluís Mir y D. Joaquím Esquena, Vocals; y don Joaquim Llitjós, Secretari.

També en la propia sessió se prengueren els següents acorts: Nomenar una comissió pera que gestioni lo relatiu al cambi de local; fer públich que anant la societat á entrar en son periodo de constitució oficial, cessará la conceció vigent fins are, de ser admesos els nous socis, sense pagar el dret d'entrada senyalat en els estatust.

Ahir á vuyt hores del mati deixá d'existir sobtadament D. Joseph Nouvilas pare polítich de nostre amich el Sr. Marqués de Vallgornera. Era'l senyor Nouvilas persona qu' encara que no nascuda en nostra vila hi tenia casi carta de naturalesa heventshi creat per sa bondat y demés excel.lentes cualitats naturals, generals simpaties y bones amistats. Desitjém á la senyora viuda y á tota la preciablessima familia de Vallgornera la cristiana resignació necessaria pera soportar tant sensible pérdua y aprenguem á nostres llegidors una oració pera l' ánima del finat que (D. T. A. C.)

Ab gran de reculliment y ab gran edificació de tofa la vila s' han celebrat les professons pera guanyar el S. Jubileu ab una concurrencia com no s' havia may vist. Els días 23 y 24 se'n celebraren dues y els días 29 y 30 altres dues ó siguin quatre, per més que sols son tres les obligatories pera guanyar la gracia.

Ens hem enterat per els diaris de Barcelona de la mort de l' infatigable arqueòlech D. Joseph Serra y Campdelacreu.

Tot lo seu gran talent y la seva activitat extraordinaria 'ls posá 'l servey de la patria y particularment de Vich á qual ciutat professava una verdadera adornció.

Deixa algún tomo de poesies en que demostra lo seu temperament poétich. Com á historiador podrém coneixerlo millor quant l' Ajuntament vigatá publiqui els seus estudis que son veraderament notables.

Rebi sa desconsolada familia la expressió de nostre dol, y especialment son fill gran y colaborador nostre don Manel.

—

Alguns admiradors del senyor Serra y Campdelacreu, tractan d'honrar sa bona memoria propositant á la secció de Ciencies y Lletres del «Institut Oloti» la celebració d' una sessió necrològica de carácter purament literari dedicada á tant insigne patrici.

—

Havém rebut un programa dels obsequis que 'ls Rvents. PP. Carmelites, Trentassisena, Cort Carmelitana y Germandat del Sant Escapulari d' aquesta vila, dedicaran enguany á la Verge del Carme, el qual sentim no haverlo pogut publicarlo avuy, cosa que farem ab gust la próxima setmana.

COMPTA CORRENT

AB LO

BANCH D' ESPANYA

EN SAS SUCURSALS

DE

BARCELONA

y

GIRONA

PARTICIPAN

LA INAUGURACIÓ

DEL SEU

DESPATX DEFINITIU

EN LOS •

Carrers de { Valls Nous, 1.
Cendrada, 2.

OLLOT

Direcció telegràfica

Bassolsprat

Tancat los dias festius

Saderra, Prat y Cia
BANQUERS

BARCONS Y C.^A

BANQUERS

Facilitan préstams á curts y llarchs plassos en petites y grosses cantitats.

LO POSITIU

AVÍS AL PUBLICH; En l'acreditat establiment de sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en el carrer de Sant Esteve, núm 9, de aquesta vila s'ha rebut un complet y variat assortit de géneros, última novetat pera la estació d'estiu, confeccionanse trajos á mida desde'l módich preu de 20 ptes. en avant, competint, d'aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab les sastreries y basars de robes fetes més econòmichs de Barcelona y altres capitals.

XAMPANY CATALUNYA

MIRO Y TARRAGÓ-REUS

De venda en los principals establiments

